

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - שמיני לו.

רבי יצחק אמר, מפני מה ב' פתוחה וסתומה? אלא בשעה
שאדם בא להתחבר עם התורה, הרי היא פתוחה לקבל
אותו ולהשתתף עמו. ובשעה שאדם סותם עיניו ממנה
והולך לדרך אחרת, הרי היא סתומה מהצד האחר, כמו
שנאמר, אם יום תעזבני - יומים אעזבך. ולא ימצא
פתח עד שישוב להתחבר עם התורה פנים בפנים, ולא
ישבח ממנה. ולכן התורה פותחת לפני בני אדם ומכריזה
וקוראת להם, (משלי ח) אליכם אישים אקרא וגו', וכתוב
(שם א) בראש המיזות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה
תאמר.

רבי יצחק אמר, מפני מה ב' פתיחה וסתומה. אלא,
בשעתא דבר נש אתי לאתחברא באורייתא, הרי היא
פתיחה לקבלא ליה, ולא שתתפא בהדיה. ובשעתא דבר
נש, סתים עיניו מנה, ויהי לאתחברא אחרא, הרי היא
סתומה, מסתרא אחרא. כמה דאת אמר, אם יום תעזבני
יומים אעזבך. ולא ישבח פתחא, עד דיתוב לאתחבר
בה באורייתא אנפין באנפין, ולא יתנשי מנה. ועל דא
אורייתא פתחת קמו בני נשא ואבריא וקרי להון (משלי
ח) אליכם אישים אקרא וגו' וכתוב (משלי א) בראש
המיזות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר.

רבי יהודה אמר, ב' שני נגות, ואחד שאוחז אותם. מה זה
אומר? אלא אחד לשמים ואחד לארץ, והקדוש ברוך הוא
אוחז ומקבל אותם.

רבי יהודה אמר, ב' תרין נגין, וחד דאחיד לון. מאי קא
מייירי. אלא חד לשמיא וחד לארעא, וקודשא ברוך הוא
אחיד ומקביל לון.

רבי אלעזר אמר, ג' נהורין (צדדים אלון) אינון עליון
קדושים שאחוזים באחד, והם הפלל של התורה, ואלו
פותחים פתח לכל. פותחים פתח לאמונה, ואלה הבית של
הכל, ועל זה נקראו בית, שאלה הם הבית.

רבי אלעזר אמר, ג' נהורין (צדדים אלון) אינון עליון
קדישין, דאחידן פחדא, ואינון פללא דאורייתא, ואלון
פתחין פתחא לכלא. פתחין פתחא למחימונתא, ואלון
ביתא דכלא. ועל דא בית אקרו, דאלון אינון ביתא.

משום כך התחלת התורה ה', שהרי התורה (פרותיה הם
הרפואה) היא רפואת העולם. ומשום כך, מי שמשתדל
בתורה כאלו השתדל בשם הקדוש. והרי נתבאר שכל
התורה היא שם קדוש אחד עליון, ומשום שהיא שם קדוש,
היא פותחת בבית, שהיא הפלל של השם הקדוש בשלש
קשרי האמונה.

ובגין כך שירותא דאורייתא ב'. דהא היא אורייתא
(ס"א אביה הוי אסוותא) הוי ואסוותא דעלמא. ובגין
כך, מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל ביה בשמא
קדישא. והא אתמר, דאורייתא פלא, חד שמא קדישא
עלאה איחי. ובגין דאיחי שמא קדישא, פתחא בבית,
דאיחי פללא דשמא קדישא, בתלת קשרי מחימונתא.

תורה נו

ביום הכבודים, בהקריבכם מנחה חדשה לוי בשבעתיכם, מקרא קדש יהיה לכם, כל מלאכת עבודה לא תעשו: (במדבר כח)

א כי יש בכל אחד מן ישראל בחינת מלכות, וכל אחד לפי בחינתו, בן יש לו בחינות מלכות. יש שהוא שורר בביתו, ויש שהוא מושל ביותו, וכן יש שהוא מושל על כל העולם – כל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו. בבחינות שרי אֵלפים ושרי מאות ושרי המישים ושרי עשרות (שמות יח). ובחינות המלכות הזאת שיש בכל אחד, היא באתגליא ובאתפסויא. באתגליא – הינו הממשלה שיש לכל אחד לפי בחינתו, שהוא מושל על אלו האנשים באתגליא, כפי בחינת המלכות שלו כנ"ל. ובאתפסויא הוא, כי גם יש לכל אחד לפי בחינתו בחינת מלכות באתפסויא. דהינו שאף שבאתגליא נראה שאין לו שום ממשלה על אלו האנשים, עם כל זה באתפסויא ובהעלם גדול, הוא מושל על אלו האנשים, כי נשמתם הם תחתיו ונכנעים תחתיו. וגם זאת הבחינה של מלכות באתפסויא, היא לכל אחד לפי בחינתו בבחינת: שרי אֵלפים ושרי מאות וכו'. ויש אחד, שבאתגליא אין לו שום ממשלה, ואף על פי כן באתפסויא ובהעלם גדול, הוא מושל על כל הדור, ואפלו על כל צדיקי הדור, כי כל נשמותיהם הם בלם תחת ממשלתו ומלכותו, וכלם נכנעים וכפופים אליו, רק שהוא בהעלם גדול, בבחינת (מלאכי א): בכל מקום מקטר ומגש לשמי, שאף שהם עובדים עבודת אלילים, על כל זה בהעלם גדול הם בלם נכנעים אליו ותברך, ועובדים אותו ותברך, רק שהוא בהעלם גדול. כמו כן זאת הבחינה של מלכות באתפסויא, שאף שבאתגליא אין לו שום ממשלה, עם כל זה בהעלם גדול הוא מושל עליהם, והם בלם תחתיו ונכנעים אליו:

ב וצריך כל אחד לבלי להשתמש עם בחינות המלכות שיש לו להנאות ולצרכו, שלא תהיה בחינות המלכות אצלו בעבד למלאת תאוותו, רק שתהיה בחינת המלכות בבחינת בן הוריו, בבחינת (קהלת י): אשריך ארץ שפולקך בן הוריו, שהמלכות יהיה אצלך בן הוריו, לבלי להשתמש בו להנאות. וזה בחינת מרדכי, בחינת מר דרור (חולין קלט:), שהמרות, הינו המלכות, יש לה דרור וחרות, שלא להשתמש בה להנאותו ולצרכו, כי אם להשם ותברך, בבחינות (עובדיה א): והיתה לה' המלוכה; דהינו להשתמש עם המלכות לעבודת השם ותברך, דהינו להזחיר ולהוכיח את כל הנשמות שנכנעים אליו, כל אחד ואחד לפי בחינות המלכות שיש לו באתגליא ובאתפסויא. הן אם הוא מושל בביתו, צריך להזחיר ולהוכיח את בני ביתו, ואם יש לו ממשלה יותר, מטל עליו להזחיר יותר ויותר אנשים, לפי בחינת המלכות שלו:

ג וצריך להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות, שלא תהיה בבחינות (פסחים פז:): הרבנות מקברת את בעליה. כי כל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו, הוא בחינת צופה, שמטל עליו להזחיר ולהוכיח את האנשים שהם משרשו, שיש לו בחינת מלכות עליהם. ואם הוא מזהיר ומוכיח אותם, אזי הוא עושה את שלו, ומציל את נפשו, כמו שנאמר (יחזקאל ג): צפה נתת לבית ישראל וכו', ואתה פי הוזהרת רשע ולא שב מרשעו וכו', הוא בעינו ימות ואתה את נפשך הצלת. אבל אם אינו מזהיר ומוכיח אותם, אזי הענש עליו (כמו שכתוב שם), ועל בן הרבנות מקברת את בעליה. ועלין צריך לראות להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות, דהינו שיראה שיוכל להזחיר ולהוכיח אותם. אך איך אפשר לו להזחיר ולהוכיח אותם, כי אינו יודע מה שצריך להם, וגם אינם אצלו להוכיח אותם. ועלין צריכין לזה דעת, כדי לידע איך להוכיחם. ולבוא לדעת הזה, הוא גם בן עלידי אריכות ימים בעצמו. וזה שאומרים העולם שאינו יודע מתינו, כי עקר הידיעה הוא מחיים, מאריכות ימים: כי לבוא לאריכות ימים, הוא עלידי עסק התורה,

כי אריתא שמא דקדשא בריה הוא (תיקון י' דף כה:), וכמו שצריכין לקרות את אחד קורין אותו בשמו, בן שצריכין לקרות את חי החיים, כדי להמשיך ממנו חיים ואריכות ימים, צריך לקרות אותו בשמו בכיבוד, ושמו הוא התורה כנ"ל. נמצא, שעלידי עסק התורה, קורין את האריכות ימים. ועל בן מזהר המלך על עסק התורה ביותר מכל העולם, מחמת שהוא צריך לקרות את האריכות ימים לתוך המלכות כנ"ל. וזה שכתוב בפרשת המלך (דברים יז): והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, למען יאריך ימים על ממלכתו. וזה: וקרא בו כל ימי חייו – וקרא בו דיקא, הינו שעלידי עסק התורה הוא קורא את החיים כנ"ל. וזה: ימי חייו – ימי חייו דיקא, כי בשמקליו את החיות, צריך לקבל במדה, כי בלא מדה וצמצום אי אפשר לקבל את החיות מהשם ותברך, מחמת רבוי אור, כי רבוי השמן גורם כפוי הנר, עלין צריך לקבל החיות במדה, וזה זוכין עלידי עסק התורה. כי התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא, והשם הוא הכלי של הדבר, שבהשם הזה נגבל החיות של הדבר הזה, כמו שכתוב (בראשית ב): נפש הבה הוא שמו, שבהשם נגבל הנפש והחיות של כל דבר. ועל בן שצורין את האדם בשמו, הוא מזמן תקף אצלו, מחמת שבהשם נגבל כל הנפש והחיות שלו. וכן התורה הוא שמו של הקדוש ברוך הוא, הינו ששם נגבל החיות מתי החיים. כי התורה היא בחינת מדות, כי יש בהתורה אותיות ותבות ופסוקים ופרשיות וסדרים, שהם בחינת מדות, שבהם נגבל החיות במדה. ועלין צריך לתוך המדות, של הקדוש ברוך הוא, שהוא בחינת מדות, יכולים לקבל את החיות, כי עלי די התורה קורים את החיים, וממשיכין את החיות לתוך המדות, שהם בחינת ימים. וזה שכתוב (תהלים לט): ומדת ימי מה היא; הינו שהתורה, שהיא בחינת מה, כמו שכתוב (דברים ו): מה העדות והחקים והמשפטים; היא בחינת מדות וימים כנ"ל, שעל ידי קורין את החיות לתוך המדות והימים, שבלא זה לא היה אפשר לקבל את החיות מחמת רבוי אור. וזה: וקרא בו כל ימי חייו – שעלידי התורה קורא את החיות לתוך הימים והמדות כנ"ל. ועלין צריך לעסק בתורה בפה דיקא, כי שצריכין לקרות את אחד בשמו צריך לקרותו בפה דיקא, ואי אפשר לקרותו בשמו במחשבה בעלמא. בן אי אפשר לקרות את חי החיים בשמו כי אם עלידי הפה, ולא עלידי המחשבה לבדה. וזה שאמרנו חכמינו זכרונם לברכה (עירובין נד:): כי חיים הם למוציאיהם – למוציאיהם בפה. למוציאיהם בפה דיקא, שעלידי יזה זוכה לחיים כנ"ל. נמצא, עלידי עסק התורה, ממשיכין אריכות ימים, ואז זוכה לדעת, כי הדעת והשכל הוא בעצמו החיות, כמו שכתוב (קהלת ז): החכמה תחיה את בעליה, כי השכל הוא עקר החיות. ועלידי יזה הדעת, יכולים לקרב ולהוכיח את מי שצריכין להוכיח:

כי יש שני הסתרות, וכשהשם יתברך נסתר בהסתרה אחת, גם בן קשה מאד למצואו, אך אף על פי כן, כשהוא נסתר בהסתרה אחת, אפשר ליגע ולחתר עד שימצא אותו ותברך. מאחר שיודע שהשם יתברך נסתר ממנו, אבל כשהשם יתברך נסתר בהסתרה תוך הסתרה, דהינו שהסתרה בעצמה נסתרת ממנו, דהינו שאינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו – אזי אי אפשר כלל למצוא אותו, מאחר שאינו יודע כלל מהשם יתברך. וזה בחינת (דברים לא): ואנכי הסתר אסתיר; דהינו שאסתיר ההסתרה, שלא ידעו כלל שהשם יתברך נסתר. ואזי בודאי אינו יכול למצוא אותו ותברך, מאחר שאינו יודע כלל שצריך לבקש אותו ותברך, כי אינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו, כי ההסתרה בעצמה נסתרת כנ"ל. אבל באמת אפלו בכל החסרות, ואפלו בהסתרה שבתוך הסתרה, בודאי גם שם מלבש השם יתברך, כי בודאי אין שום דבר שלא יהיה בו היות השם יתברך, כי בלעדי חיותו לא היה לו קיום כלל. ועלין בודאי בכל הדברים, ובכל המעשים, ובכל המחשבות, מלבש שם השם יתברך, בכיבוד, ואפלו אם, הם

ושלום, עושיין דבר עברה, שהוא שלא פרצון השם יתברך, עם כל זה בודאי יש שם היות השם יתברך, אך שהוא בהעלם ובצמצום גדול. והתורה היא החיות של כל דבר, נמצא, שבכל הדברים ובכל המחשבות, אפלו מהשכה דבור ומעשה של עברה, הם ושלום, יש שם גם בן התלכשות התורה, אך שהוא בהעלם ובצמצום גדול, בבחינת הסתרות: כי עבר ושנה – נעשה לו כהתר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא פו): דהינו שעלידי ויעברות הוא מהפך דברי אלקים חיים, ועושה צורפים אחרים בתורה, עד שנעשה מאפור התר, כמו שכתוב (ישעיה ה): הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע וכו'. נמצא שאפלו בתוך העברות מלבש שם היות השם יתברך, נמצא שאפלו בתוך העברות מלבש שם היות השם יתברך, דהינו אותיות התורה, רק שהוא בהעלם, דהינו שמחמת העברות הפך הצורפים של התורה, עד שנעשה מאפור התר, כנזכר לעיל: עבר ושנה נעשה לו כהתר; וזה בחינת הסתרה אמת. ובשם יתברך נסתר מפניו בהסתרה אמת, דהינו בחינת הנ"ל שנעשה לו כהתר, גם בן קשה מאד למצוא, מאחר שבכך נעשה לו כהתר, אך עם כל זה אפשר ליגע ולחתר עד שימצא אותו יתברך שמו, מאחר שעל-כפניו יודע שנעשה לו כהתר. על-כן, אף שהשם יתברך נסתר מפניו, ובכך נעשה לו העברות כהתר, עם כל זה אפשר שישב אל לבו זה בעצמו, דהינו מה שנפל והגיע לבחינת נעשה לו כהתר, ובכך נעשה לו כהתר עד שיצא מזה, מאחר שעל כל פנים יודע מזה שנעשה לו כהתר. אך דע, שיש עוד בחינת הסתרה בתוך הסתרה. דהינו שהסתרה בעצמה נסתרת, שאינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר מפניו, דהינו שאינו יודע כלל שנחפך אצלו האפור להתר, רק כל הדברים רעים דומות לו למישור גמור, הם ושלום. הינו אם, הם ושלום, אחר שעבר ושנה, עושה יותר עברות, הם ושלום. אזי נסתר מפניו אפלו זאת שידע שנעשה לו כהתר, רק שאינו יודע כלל מישור נגוד אפור, והכל הוא ישר בעיניו. וזה בחינת הסתרה שבתוך הסתרה – שהסתרה בעצמה נסתרת כנ"ל. ובאמת גם בתוך ההסתרה שבתוך ההסתרה, גם שם מלבש השם יתברך, דהינו אותיות התורה, כי בלעדי אין היות לשום דבר כנ"ל, רק שעלידי רבוי העברות הפך דברי אלקים חיים לנמרי, עד שנחפך אצלו מהכמות התורה לפתיית, עד שאינו יודע כלל אפלו זה בעצמו שנעשה לו כהתר כנ"ל, שזה בחינת הסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל. על בן צריך לגלות ההסתרות כנ"ל, וזה עלידי שממשיך אריכות ימים לתוך המלכות, שהוא בחינת דעת כנ"ל. ועל ידי זה הדעת יוכל לידע, שאפלו בתוך ההסתרה בעצמה, ואפלו בתוך ההסתרה שבתוך הסתרה, גם שם מלבש השם יתברך, דהינו התורה. ומאחר שידע שאפלו בתוך ההסתרות יש שם השם יתברך, מזה בעצמו נתגלו ההסתרות, ונעשה מהם תורה. ואפלו מהסתרה שבתוך הסתרה נעשה תורה. כי באמת גם שם מלבש השם יתברך, הינו תורה כנ"ל, רק מחמת שלא היו יודעין שהשם יתברך נסתר שם, זה בעצמו הוא בחינת ההסתרות. ותבין, ששיודעין שהשם יתברך נסתר שם, עלידי זה בעצמו נתחפכה ההסתרה שבתוך ההסתרה, ונעשה ממנה דעת, והחזרה התורה שנסתר כאן לדעת, מאחר שידע שהשם יתברך נסתר שם. וכיון שנחזר ההסתרה שבתוך הסתרה לדעת, ונעשה ממנה תורה, אזי התורה בעצמה מוכיחה אותם, בבחינת: אורייתא מכרות קמיהו: עד מתי פתיים תאחבו פתי (וזהר שמיני דף לו, אחרי נח, נשא קבו). כי באמת התורה מכרות וצועקת ומוכיחה תמיד, כמו שכתוב (משלי א): בראש המיות תקרא וכו' עד מתי פתיים תאחבו וכו', רק שאינו שומע קול הברז של התורה, מחמת ההסתרות הנ"ל, ומאחר שנתגלו ונחזרו ההסתרות, ונעשה מהם תורה, עלידי הדעת כנ"ל, אזי תכה בשנעשה מהם תורה, התורה בעצמה מוכיחה אותם: עד מתי פתיים וכו' כנ"ל. וזה שכתוב (שם לא): פיה פתחה בחכמה – שעלידי החכמה ודעת הנ"ל שעלידי זה מנליו ההסתרות, ועושיין מהם תורה כנ"ל, על ידי זה: פיה פתחה; הינו בחינת

אורייתא מכרות קמיהו – שהתורה בעצמה פותחת פיה ומוכיחה אותם כנ"ל. נמצא, שעל ידי עסק התורה, שעל ידה ממשיכין אריכות ימים לתוך המלכות, כי על ידה ממשיכין החיות לתוך הימים והמדות כנ"ל, ועלידי זה זוכין לדעת כנ"ל, עלידי זה יוכלו להוכיח אפלו את הרחוקים מאד מהשם יתברך, בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל:

וזה פרוש: ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני הצר בית הנשים וכו' (אסתר ב). מרדכי – זה בחינת המלכות כנ"ל. ובכל יום ויום – זה בחינת התורה, שעל ידה ממשיכין החיות להימים והמדות כנ"ל. הצר בית – זה בחינת היצוניות ופנימיות, הינו מחשבות ודבורים, שבכלם נסתר השם יתברך שם, אף המחשבות והדבורים של הרחוקים מהשם יתברך. וזה: הצר בית הנשים – מלשון שגשו וקצו ממקומו של עולם, שנתרחקו מהשם יתברך. ויש שבכך היו קצת אצל השם יתברך, אף שבכך שכחו אותו יתברך. וזה: הנשים – לשון שכחה, כמו שכתוב (בראשית מא) כי נשני אלקים וכו', שבכך שכחו את השם יתברך. ויש שגם עתה זוכרים את השם יתברך, אף שנשתה גבורתם, ואין לאל ידם להתגבר על יצרם. ובשביל זה נקראים בשם נשים, מחמת שלש בחינת הנ"ל: בחינת שגשו וקצו וכו', ויש שהם בבחינת שכחה וכו', ויש שהם בבחינת נשתה גבורתם כנ"ל, ועל ידי כל זה הם רחוקים מהשם יתברך, והשם יתברך נסתר מהם בבחינת הסתרות הנ"ל. ומרדכי, הינו בחינת המלכות, הוא יכול להוכיח ולהזהיר אותם, על ידי עסק התורה, שהוא בחינת ימים ומדות כנ"ל, שעלידי זה זוכין לדעת, שעלידי הדעת הנה מנליו ההסתרה שבתוך הסתרה, ועושיין ממנה תורה כנ"ל, ואזי אורייתא מכרות קמיהו כנ"ל. וזה: לדעת את שלום אסתר – שעל ידי זה עושה דעת מהסתרה שבתוך הסתרה, שהיא בחינת אסתר, בחינת: הסתר אסתיר. וזה: ומה יעשה בה – שעושה מההסתרה, בחינת מה, הינו תורה, כמו שכתוב: מה העדות וכו' כנ"ל. כי מזה בעצמו שידע שגם בתוך הסתרה שבתוך הסתרה יש שם השם יתברך, מזה בעצמו נעשה דעת, דהינו תורה, ואזי אורייתא מכרות קמיהו כנ"ל. וזה בעצמו בחינת התוכחה, שפמל עליו להזהיר ולהוכיח כנ"ל, כי גורם על ידי הדעת שהתורה תוכיח אותם כנ"ל, ועלידי התוכחה הזאת, הוא ממשיך אריכות ימים לתוך המלכות, שלא תהיה בבחינת הרבנות מקבירת את בעליה, שהיו פשאין מוכיח את האנשים שיש לו ממשלה עליהם וכו', כנ"ל. אך עלידי עסק התורה הנ"ל, שעלידי זה מוכיח חיים ואריכות ימים בחינת דעת וכו', עד אשר אורייתא מכרות קמיהו, ומוכיחה אותם, נמצא שיוצא ידי תוכחה. אזי אין הרבנות והמלכות מזקת לו כנ"ל, כי ממשיך אריכות ימים לתוך המלכות על ידי התוכחה כנ"ל. נמצא, שעלידי ירי אריכות ימים, שהוא בחינת דעת שממשיכין עלידי התורה, עלידי זה בעצמו ממשיכין אריכות ימים הנ"ל לתוך המלכות כנ"ל:

ד ודע, שהתורה המלכש תוך ההסתרה שבתוך הסתרה, היא תורה גבוהה דיקא, הינו סתרי תורה, כי מחמת שהיא צריכה להתלכש במקומות נמוכים כאלו, הינו אצל אלו שעברו הרבה, עד שנסתר מהם בהסתרה שבתוך הסתרה, על בן חשב השם יתברך מחשבות לבלי לחלביש שם פשטי תורה, לבל יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, ויהיה הפגם גדול מאד. על בן הוא מסתיר ומלביש שם תורה גבוהה דיקא, סתרי תורה, שהיא תורת ה' בעצמה, כדי שלא יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, בבחינת (שמות יב): ועברתי בארץ מצרים, אני ולא מלאך, אני ולא השליח, אני ה' ולא וכו'. כי בארץ מצרים ששם מקום הקלפות מאד, על בן שם דיקא מלבש ומסתר השם יתברך בעצמו, הינו תורת ה' ממש, סתרי תורה. על בן דיקא מההסתרה שבתוך הסתרה, כשהחזר ומהפכה לדעת, נעשה ממנה דיקא תורת ה' ממש, כי שם נסתר תורת ה', סתרי תורה כנ"ל:

ה ובנגד מלכות דקדשה יש מלכות הרשעה, הינו מלכות הקון עמלק, כמה שכתוב (במדבר כד): ראשית גוים עמלק. וזה לעמות זה, כי מלכות דקדשה

הוא בחינת מאסף לכל הפהגות (שם י'), כמו שכתוב (קהלת יב): סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא – זה בחינת מלכות, כמה שכתוב (אבות פ"ג): אלקמלא מוראיה של מלכות; הינו שמלכות דקדשה היא בחינת סוף דבר, בחינת מאסף לכל הפהגות דקדשה, בחינת מהנה דן שהוא מאסף לכל הפהגות, פי דינא דמלכותא דינא (גיטין י: ב"ק קיג). ומלכות דסמרא אחרא היא מאסף ממוז, פי מחמת שהוא ירא שלא יוציאו בלעז מפי, הינו הניצוצות הקדושות שיש אצלו, על כן הוא מתגבר ומאסף ממוז, שהם ניצוצי הקדשה, פי הם בחינת הגונין עליון שיש בזהב וכסף ונהשת, שהם הממוז. וזה בחינת תאות עשירות, שהיא בחינת מלכות, ועל כן עמלק, שהוא מלכות הרשעה, רודף את מהנה דן, שהוא בחינת מלכות דקדשה פנ"ל. כמו שכתוב (דברים כה): ויזנב בד וכו' ולא ירא אלקים; דהינו בעת שאין להם פח מלכות דקדשה, שהיא בחינת ירא אלקים פנ"ל. פי מלכות המזן עמלק, הוא הפוד מלכות דקדשה. פי מלכות דקדשה, הוא בחינת מאסף לכל הפהגות דקדשה, ומלכות המזן עמלק, שהוא מלכות הרשעה, הוא בחינת מאסף ממוז פנ"ל, פי מתגבר בתאות ממוז, כדי לתפס כל הניצוצות הקדשה פנ"ל. אף אף-על-פי כן, אינו מועיל לו כלל, פי יש פח במלכות דקדשה, שהוא בחינת מרדכי, להוציא מאתו כל הממוז וכל הניצוצות הקדושים שבלע: וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגילה י:): פי לאדם שטוב לפניו נתן חכמה ודעת – זה מרדכי, הינו שמרדכי, שהוא בחינת מלכות דקדשה פנ"ל, נתן לו חכמה ודעת פנ"ל, וזה טוב לפניו, בחינת התורה, פי אין טוב אלא תורה (אבות פ"ו). ולחוטא נתן ענין לאסף ולכנס – זה המזן, הינו שהמזן, שהוא בחינת מלכות דסמרא אחרא פנ"ל, הוא מאסף ממוז פנ"ל. וזה: לתת לטוב לפני אלקים – בחינת התורה, שמרדכי, שהוא בחינת מלכות דקדשה, מוציא ממנו כל הממוז וכל הניצוצות, ונעשה מזה תורה פנ"ל. פי מרדכי מוציא ממנו כל העשירות, בבחינת (איוב כ): חיל בלע ונקאנו; ועושה מזה תורה, שנקראת אשת חיל (משלי לא):

ו ילפי הגדלת הדעת כן הפרנסה בנגל. פי פרנסה בנגל תולה בדעת, כמו שכתוב (במדבר יא): שמו העם ולקטו – בשמיותא (וזה בשלח סב סג), פי כל מי שהסר דעת ביותר, הוא יגע ומורה אחר הפרנסה ביותר. וגם לפי הגדלת הדעת כן נתרבה השלום, פי שלום תלוי בדעת, כמו שכתוב (ישעיה יא): וגר ואב עם ככש וכו' פי מלאה הארץ דעה; שיהיה שלום נפלא בעולם, שיוכלו לגור ביחד שני הפכים, מחמת גדל הדעת שיהיה אז. פי על-ידי הדעת נגדל השלום, פי נתפסל הפעם והאכזריות על ידי הדעת. פי פעם ואכזריות הוא מהעדר הדעת, כמו שכתוב (קהלת ז): פעם בחיק פסילים יניה; וכל מה שמתרבה הדעת, מתרבה הרחמנות והשלום, ועל כן הפרנסה בנגל, בבחינת (תהלים קמז): השם גבולך שלום, חלב חטים ישביעך:

ז וזה בחינת שבועות, פי שבועות הוא בחינת שכל גדול ונבוה מאד, שהוא חסד עליון ורחמים גדולים. פי גדל הרחמים תלוי בגדל הדעת פנ"ל, פי בשעת מתן תורה נראה להם כגון מלא רחמים (מכילתא פ' בשלח ופ' יתרו, והובא בפירש"י פ' יתרו). וכן הוא בישוב הדעת, ובזה תלוי גדל הרחמים פנ"ל, ועל כן שבועות הוא חסד עליון ורחמים גדולים. וזה בחינת המקוה של שבועות, שהיא בחינת מקוה של שער החמשים, שהוא שער העליון מחמשים שיערי בינה (כ"ש בכוונות שבועות), שהיא בחינת שכל ודעת עליון, בחינת חסד עליון ורחמים גדולים פנ"ל. ועל כן המקוה מושיע בכל הצרות, כמו שכתוב (ירמיה יד): מקוה ישראל מושיעו בעת צרה; פי הוא חסד עליון, שמושיע מכל הצרות. ועל כן המקוה מטוה מכל הטמאות, כמו שכתוב (יחזקאל לו): וורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וכו'. פי אין יסורין בלא עוון וכו' (שבת נח). ועל כן המקוה, שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים, הוא מטוה מכל הטמאות ומכל החטאים; וזה בחינת מן, בחינת מקוה של שער חנון, שהוא בחינת דעת גדול, פי המזן – בחינת דעת; וזה בחינת (שבת קד): מאמר פתוח, נאמן פשוט. מאמר פתוח זה בחינת

התגלות הדעת, פי הדבור הוא התגלות הדעת, כמו שכתוב (משלי ב): מפיו דעת ותבונה. ובמצרים, שהיה הדעת בגלות, כמו שכתוב (שמות ז): ושמי ח' לא נודעתי להם, היה גם הדבור בגלות (וזה וראה דף כה); בבחינת: כבוד פה וכבוד לשון (שם ד). וכשיצאו מצרים, שייצא הדעת מהגלות, יצא ונפתח הדבור, וזה בחינת מאמר פתוח, שנפתח הדבור ונתגלה הדעת. ועל ידי התגלות הדעת, נתפשט נאמנות השם ותורה, ונכר שהוא נאמן, מבטיח ועושה, וזה בחינת נאמן פשוט, שנתפשט נאמנותו פנ"ל, אכל במצרים, שהיה הדעת בגלות, לא נתפשט ונתגלה נאמנותו. וזה שפרש רש"י: ושמי ח' לא נודעתי להם – לא נכרתי במדת אמתית שלי. שעל ידי שלא נתגלה הדעת במצרים, על-ידיה לא נכר נאמנותו פנ"ל, פי החסד תלוי בדעת פנ"ל: וזה בחינת אנכי – יהיבא, כתיבא, נאמנים אמריה (שבת קה). שעל ידי נתינת התורה נפתח המאמר ונתגלה הדעת פנ"ל, ועל-ידיה נתפשט נאמנותו פנ"ל, וזה בחינת: נאמנים אמריה, בחינת נאמן פשוט מאמר פתוח פנ"ל. וזה בחינת מן – ראשיתבות מאמר נאמן, בחינת מאמר פתוח נאמן פשוט פנ"ל, פי המזן הוא בחינת דעת גדול פנ"ל. ועל כן אכלו בני ישראל את המזן ארבעים שנה (שמות טז):

פי כן ארבעים לבניה (אבות פ"ח):

ח וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קידושין לח): את המזן אכלו ארבעים שנה, והלא ארבעים שנה חסר שלשים יום, אלא עונה שהוציאו מצרים, טעמו פה טעם מן. פי באמת המזן, שהוא בחינת הדעת, היה ראוי שיאכלו אותו ארבעים שנה בשלמות, פי ארבעים הוא בחינת בינה ודעת פנ"ל, דהינו תקף שייצאו מצרים ונתגלה הדעת, היה ראוי שיאכלו המזן תקף. ועל זה תרצו רבותינו זכרונם לברכה: עונה שהוציאו מצרים, הינו המצות, טעמו פה טעם מן. פי השלום תלוי בדעת וכנ"ל. ומחלקת היא חסד הדעת. אף יש מחלקת שהוא לשם שמים, שהוא באמת דעת גדול מאד, יותר מהדעת של שלום, פי באמת זה המחלקת היא אהבה ושלום גדול, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (קידושין לז): את רוב בסופה – לא זו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ח): מחלקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים; הינו שבאמת היא אהבה פנ"ל. וזה: סופה להתקיים, בחינת אהבה, כמו שכתוב (במדבר כא): את רוב בסופה פנ"ל. וזה בחינת משה, פי משה הוא בחינת הדעת, שהוא בחינת מחלקת לשם שמים. ועל כן משה הוא ראשיתבות מחלקת שמאי חלל, שהם בחינת מחלקת לשם שמים. ועל כן היה נאלץ מצרים על-ידי משה, פי עקר הנאילה – על-ידי הדעת, כמו שכתוב (שמות טז) וידעתם פי ח' הוציא אתכם וכו' (ויקרא כג) למען ידעו וכו'. וזה בחינת עונה, דהינו מצות שהוציאו מצרים. פי מצוה היא בחינת מחלקת, כמו שכתוב (ישעיה מא): אנשי מצבתך יהיו באין. וזהו: שהוציאו מצרים – שהוציאו דיקא, פי במצרים, שהיה הדעת בגלות, בודאי לא היה מחלקת לשם שמים, פי זה תלוי בדעת פנ"ל. וזה: עונה שהוציאו מצרים, הינו שהמצוה, שהיא בחינת מחלקת, שהוציאו מצרים, שישם היה הדעת בגלות, טעמו בהם טעם מן, פי לאחר שהוציאו בחינת המחלקת מן הגלות מצרים, היה בהם טעם מן, שהיא בחינת דעת גדול, שהיא בחינת מחלקת לשם שמים פנ"ל: וזה בחינת (שמות טז): להם מן השמים, הנאמר במוז, לשון מלחמה, כמו שכתוב (תהלים לח): להם את לחמי, בחינת מחלקת. הינו שהמזן, שהוא הדעת, הוא בחינת מחלקת לשם שמים פנ"ל. ועל כן דתן ואבירם שחלקו על משה, שהוא הדעת, פגמו גם כן בהמזן, והותרו ממנו (מ"ר שמות פ' א' ובפ' כה והובא בפירש"י בשלח), פי המזן הוא בחינת הדעת, בחינת משה פנ"ל. וזה שכתוב בזהר הקדוש (תצוה דף קפג): פי מצוה היא אסותא, פי מצוה, שהיא בחינת מחלקת לשם שמים, בחינת דעת, בחינת שלום פנ"ל, הוא רפואה. פי שלום הוא רפואה, כמו שכתוב (ישעיה נז): שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ח' ורפאתיו; פי עקר החולאת, הם ושלום, הוא מחמת העדר השלום,

הינו מחלקת היסודות, שיסוד אחד מתגבר על הברו, ושלום הוא רפואה. וזה שנקרא מצה להם עני (דברים טז), כי אין עני אלא מן הדעת (כדברים מא), וזה בחינת חלה, כמו שכתוב (שמואל ב יג): מדוע אתה ככה דל בן המלה, ומצה היא אסותא כנ"ל, וזה להם עני, שהוא רפואה להעני כנ"ל: ט ולבוא למחלקת לשם שמים צריה ולפך ולטהר את השמים, שלא יהיה בבחינת (ישעיה נ): אלביש שמים קדרות. ולפך ולטהר את השמים היא עלידי אנהה באמת. כי יש בלב רוח הדופק, שהיא מתחלת התולדה, והוא נושא עליו כל החיות, וכל הדמים, וכל הפיוצות (שקורין ואפמין). והרוח הדופק תהא הולך ונוקש בכל האיברים, ועלידי הליכתו ונשובו בהם, הוא מנענע ומנשב ומנפץ אותם מן העפוש, שלא יתעפשו ולא יתקלקלו. כמו הרוח המנשב בים, שהוא מנפץ ומנשב ומחפך ומגוים המים שלא יתעפשו ולא יתקלקלו. ועקר נשוב הרוח הדופק – בהידיים, כי מחמת שהידיים עסקניות, צריה לנשב ולנפץ אותם ביותר. ועל בן הדאקטור, בשמנית ידו על הדפק, יודע כל ענין החולה, מחמת ששם בידיים, עקר הרוח הדופק של הלב, שהוא נושא הכל עליו כנ"ל. וצריה שילך זה הרוח הדופק, תנועה מסדרת בתקונו וכסודו. ויש נחש, שעל ידה בא עצבות רוח, הינו בחינת ל"ט מלאכות, שהוא זממת הנחש, עלידייה בא עצבות רוח, ועל ידי עצבות רוח אין הרוח דופק כסודו, ואזי נעשים האיברים כבדים, מחמת שאין רוח הדופק מנשב בהם כסדר, ואזי הידיים בבחינת (שמות יז): וידי משה כבדים, כי עקר הכבדות בהידיים, ששם עקר רוח הדופק כנ"ל. וזה בחינת עצבון ידיים, כי עקר מויק העצבות רוח להידיים כנ"ל, וכשהאיברים כבדים, אזי מכבידין יותר על הרוח הדופק, ונחלש עוד יותר, ועל ידי שנחלש יותר הרוח הדופק, נעשים האיברים כבדים עוד יותר. וכן עלידי שנעשים האיברים עוד יותר כבדים, נחלש הרוח הדופק עוד יותר ויותר, וכן הוורת חלילה, עד שיוצאת נפשו, חס ושלום. ועלידי האנהה, הוא מהיה ומכריא את הרוח הדופק, ונצול מהעצבות רוח, וחוזר הרוח הדופק ומנשב כסדר בכל האיברים, ובפרט בהידיים, ועל ידי זה מופך את השמים, כי הידיים הם בחינת שמים, אש ומים, שהם בחינת יד ימין ויד שמאל. וזה (איכה ג): נשא לכבנו אל פנים אל אל בשמים – שצריה לשא את הלב, הינו הרוח הדופק שבלב, אל הידיים כנ"ל. וזה: אל אל בשמים – כי מזה נודפך השמים כנ"ל: וזה בחינת (דברים לב): כי אשא אל שמים ידי – שצריה לשא את הידיים, שיהיה נעשה מהם בחינת שמים כנ"ל: וכשמופך את הידיים, בחינת שמים, עלידי אנהה, שעל ידה נושא הרוח שבלב אל הידיים, ועלידי זה נודפכו הידיים והשמים כנ"ל, אזי הוא בחינת מחלקת לשם שמים. כי כל הדבורים מקבלין מן השמים, כי שם כל הדבורים, כמו שכתוב (תהלים קיט): לעולם ה' דברך נצב בשמים. והדבורים שמקבלין מן השמים, מקבלין מן הרעמים, בחינת (שם יח): ירעם בשמים ה', בחינת (איוב לו): ירעם אל בקולו נפלאות. נמצא, שמקבלין הדבורים מהידיים, כי הן בחינת שמים, ששם כל הדבורים. ועקר הקבלה – עלידי בחינת רעמים, הינו בחינת רוח הדופק, שנתתקן עלידי אנהה, שעל ידו נתנשאים הידיים לשמים. כי הרוח הדופק, שהולך ומנשב ומנפץ הכל, ועקר בהידיים, זה בחינת רעמים, בחינת: ירעם בשמים ה' כנ"ל. כי הידיים הן בבחינת שמים כנ"ל. ושם כל הדבורים, בחינת: לעולם ה' דברך נצב בשמים כנ"ל, נמצא, שמקבלין הדבורים מהידיים. וזה בחינת: באשר דבר ה' ביד, הנצטרך במשה ובשאר נביאים. כי שם כל הדבורים, ומשם מקבלין אותם כנ"ל: וכל הדבורים שמקבלין משם, הינו מבחינת ידיים, בחינת שמים, בחינת רעמים. אין לגנות את המקבל, אף אם אין הלכה כמותו, מאחר שקבלים מן השמים. ועל בן באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים (עירובין יג), ומה שאין הלכה כמותו, זה אי אפשר לנו להכין ולהשיג, כי זה בחינת רעמים, שמשם קבל הדבורים, שעליהם נאמר: ירעם (ה') אל בקולו נפלאות. והינו שהם באמת נפלאות תמים דעים, ואי אפשר לנו להשיג זאת. כי זה בחינת

דרכי ה' שאי אפשר להשיג, הינו בחינת: צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו; רשע וטוב לו, רשע ורע לו, שאפלו משה רבנו עליו השלום לא השיג זאת, ועל זה בקש (שמות לג): הודיעני נא את דרכיך. כי צדיק וטוב לו, זה בחינת הצדיק שהלכה כמותו; צדיק ורע לו, זה בחינת הרשע שמקרב להצדיק שהלכה כמותו; רשע ורע לו, זה בחינת הרשע שמקרב להצדיק שאין הלכה כמותו. ואפלו משה לא השיג זאת, כי הם בחינת דרכי ה', בחינת רעמים, שהם נפלאות תמים דעים שאי אפשר להשיג. ועל בן כשמוקבלים דבורים מן השמים, מבחינת ידיים, בחינת רעמים כנ"ל, אין לגנות אותו, אף אם אין הלכה כמותו, כי זה בחינת מחלקת לשם שמים, שבאמת אלו ואלו דברי אלקים חיים, רק שאי אפשר להשיג זאת, כי הוא נפלאות תמים דעים, בחינת רעמים כנ"ל: וזה פרוש (איוב כו): ברוחו שמים שפרה, הללה ידו נחש ברה, הן אלה קצות דרכי, ומה שמין דבר נשמע בו, ורעם גבורותיו מי יתבונן. ברוחו שמים שפרה – הינו בחינת הרוח הדופק הנ"ל, המנשב בידיים, שהם בחינת שמים כנ"ל. וזהו בחינת: ברוחו שמים שפרה, כי עלידי הרוח הדופק הנ"ל, הוא מופך ומשפר השמים, שהם הידיים, בבחינת: נשא לכבנו אל פנים אל אל בשמים כנ"ל. וזה: הללה ידו נחש ברה – שעלידייה עושה חלל בהידיים, שהיו כבדים וסותמים עלידי העצבות רוח, שהוא זממת הנחש כנ"ל. ואזי כשמוכפל בחינת זממת הנחש, והרוח הדופק מנשב כסדר, ואזי נתנשאים הידיים, ונודפך השמים, ואזי מקבלין מהם דבורים, בחינת מחלקת לשם שמים, שזה בחינת דרכי ה', כי באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים כנ"ל. וזה: הן אלה קצות דרכי – הינו שזה בחינת דרכי ה', בחינת צדיק וטוב וכו', שאי אפשר להשיג כנ"ל, בחינת רעמים, שהם נפלאות תמים דעים כנ"ל. וזה: ומה שמין דבר נשמע בו, ורעם גבורותיו מי יתבונן – הינו שבאלו הדבורים שמקבלין מן השמים הנ"ל, אין בהם שום גנות, ואסור לגנות את המקבל, אף אם אין הלכה כמותו, כי זה בחינת דרכי ה', בחינת רעמים, שאי אפשר להכין ולהשיג כנ"ל. וזה: ומה שמין דבר וכו', הינו שאין בהם שום גנות, אף אם אין הלכה כמותו, כי ירעם גבורותיו מי יתבונן – כי מי יוכל להכין רעם גבורותיו, שהם נפלאות תמים דעים, בחינת: ירעם (ה') אל בקולו נפלאות, כי באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים, רק שזה אי אפשר להשיג, כי הוא

בחינת דרכי ה' כנ"ל:

וזה פרוש: וכיום הכפורים – זה בחינת מלכות, כמו שכתוב (תהלים פט): אף אני בכור אתגהו עליון למלכי ארץ. בהקריבכם מנחה חדשה לה' – זה בחינת תורה חדשה, תורת ה', שנעשה עלידי בחינת המלכות הנ"ל. בשבועתיכם – זה בחינת הדעת כנ"ל, בחינת מן, בחינת מקוה של שבועות, שהוא מקוה של שער הנון כנ"ל. ועל בן נקרא שבועות עצרת, מלשון מלכות, כמו שכתוב (שמואל א ט): זה יעצר בעמי. מקרא קדש יהיה לכם – זה בחינת רוח הקדש, בחינת רוח הדופק הנ"ל, הינו שצריכין לקרות את הקדש, בחינת רוח הדופק הנ"ל, כדי להנצל מזהמת הנחש, ל"ט מלאכות, עצבות רוח כנ"ל. כל מלאכת עבדה לא תעשו, לכפול זממת הנחש, ל"ט מלאכות, עצבון ידיים, כמה שכתוב (בראשית ה): זה ינחמנו מפעשינו ומעצבון ידינו; הכל כנ"ל:

אליה לגלות ההסתרה, כמו שנאמר אם יום תעזבני, שתעזוב את מידת ימי שהיא התורה, אזי יומים אעזבך, שיהיו נעשים שתי בחינות הסתרה, בחינת יומים, שהסתרה בעצמה, מה שה' יתברך נסתר ממך, היא בעצמה תהיה נסתרת ממך ולא תדע שיש לבקשו על ידי הביאה לתורה כנ"ל. והיא הוזהרה ותוכחה למתרחק מעט שנסתרת ממנו גבורתו, שלא יבוא ח"ו להסתרה שבתוך הסתרה. ועתה שהוא נמצא בצד האחר של אות ב' הסתומה לפניו לכן לא ימצא פתח המאמר ודעת גלויה, עד שישוב להתחבר עם התורה פנים ופנים, על ידי הצדיק הגדול בחינת מרדכי, אשר בדעתו הגדולה אשר בלימוד התורה, יודע שגם אותו אחד אשר נמצא בצד האחר הסתום והנסתר, גם שם באמת יש תורה נסתרת ומהפך ההסתרה לדעת עד שהתורה בעצמה תוכיח את אשר עזבה יום, עד שלו בעצמו יתגלו רזיה הנבואים והוא יהיה בחינת פנים בפנים, הפך הסתרה שבתוך הסתרה שהיה בה, ולא ישכח ממנה, בבחינת נשים, בחינת נשני אלוקים כמוכא שם. לכן התורה פותחת מאמריה ודעתה, בחינת מאמר פתוח כנ"ל, לפני בני אדם, לפני דייקא, כדי שבני אדם יגיעו שוב לבחינת פנים וגילוי, פותחת פיה ומכריזה וקוראת להם את חי החיים, וצועקת תמיד ומוכיחה את האדם, אליכם אישים, גדולים בעלי מלכות באתגליא ואתכסיא על הדור כל אחד לפי בחינתו לתת המלכות לה' יתברך, אליכם אקרא, כי גם אתם לפעמים בהסתרה שבתוך הסתרה שאין יודעים אתם שאינכם מכוונים לשם שמים בכוח המלכות שנתנה לכם שלא צורככם והנאתכם, וקולי הנסתר בכרוז אל בני אדם הפשוטים אשר תחת מלכותם של האישים, אשר ישמעו קול הכרוז על ידי האישים המוכחים אותם, וכתוב בראש המיות, הוא מצד אחד מקום הנביאים והזקנים המוכחים הדור, אך מצד שני מקום המיית הרבים הקוראים בקול גדול, כל אחד בשררה שלו לצרכו והנאתו, מקום השוק, מקום רשות הרבים, המסתיר רשות היחיד, אזי אפילו שם, תקרא בפתחי שערים אמריה תאמר. על ידי פתחי שערים ושיעורי מידות אותיות התורה שהוא בחינת פתח אות ב' אשר שם בפתח עסק התורה בפה שמגלה הדעת ומגלה אפילו ההסתרה שבתוך ההסתרה שבשוק, אמריה תאמר, בחינת מאמר פתוח בחינת התגלות הדעת על ידי התגלות קול הכרוז עד מתי פתאים תאהבו פתי ולצים לצון המדו להם וכסילים ישנאו דעת, כי על ידי הצדיק המגלה ההסתרה, על ידי זה נשמע קול הכרוז הנ"ל ויוצאים מן הסתרה וניצולים מן מידת הליצנות והקרירות של עמלק המשכיה התורה והגבורה, וכנגד עמלק מתחכמים בתורה ואוהבים גילוי דעתה ובאים לפתחה, הפך בחינת כסילים ישנאו דעת כנ"ל. נמצא שה' יתברך השב במחשבתו ביצירת צורת אות ב' להלביש בה חכמת סוד גילוי ההסתרה שבתוך הסתרה, כי גם אם תעזבני יום מסתימת עיניים כנ"ל להיות בצד האחד של אות ב' של תורת אעזבך יומים, כי בעת שתגלה ההסתרה יהיה לך דייקא יומים שהוא אור כפול של התורה שהיא מידת ימי, בחינת פנים ובפנים

רבי יצחק אמר, מפני מה ב' פתיחה ופתימא. אלא, בשעתא דבר נש אתי (דף ל"ו ע"א) לאתחברא באורייתא, הרי היא פתיחה לקבלא ליה, ולאשתתפא בהדיה. ובשעתא דבר נש, סתים עיניו מנה, ויחד לארחה אחרא, הרי היא פתימא, מסטרא אחרא. כמה דאת אמר, אם יום תעזבני יומים אעזבך. ולא ישכח פתיחה, עד דיתוב לאתחבר בה באורייתא אנפין באנפין, ולא יתנשו מנה. ועל דא אורייתא פתחת קמי בני נשא ואכרזא וקרי להון (משלי ח) אליכם אישים אקרא וגו' וכתוב (משלי א) בראש הזמיות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר. - רבי יצחק אמר, מפני מה אות ב' אשר בה מתחילה התורה, שהיא כולה שמו של הקב"ה (כמוכא בדברי רבינו ותחילת מאמר הוזהר הנ"ל עיין שם) אשר שמו הוא בחינת המידות שבאותיות ותיבות פסוקים פרשיות וסדרים שבתורה, שעל ידם ממשיכים חיות ממנו יתברך במידה לעולם העשיה שהוא בחינת מלכות, לגלות מלכותו יתברך בעולם, על ידי שיכולים להוכיח את מי שצריך, להוציא מהסתרת דעת אלוקים, שעל ידי הדעת שנמשך לו על ידי זה דייקא מתגלה מלכות ה'. והנה אות ב' בה נגבל חיות ראשון ועליון בתורה בזאת צורת האות, אם כן מדוע פתחה מצד שמאל וסתומה מצד ימין, אלא בא לרמוז להורות סוד חיות החכמה במידה, של הכנת הכלי של הלומד בתורה כי בשעה שאדם בא להתחבר בתורה, בתוך התורה דייקא, בחינת פנימיות, בחינת מחשבת התורה, להמשיך ממנה חיות במידה, ובא להשיג החיות הפנימי שבה, כי יודע שדעתה נסתרת ממנו ויש לו לגלות ההסתרה על ידי הלימוד בה, אזי כנגד מה שהוא פתוח בליבו לקבלה ופניו אליה, הרי כנגדו פנים בפנים, גם היא פתוחה לקבל אותו לתוך ביתה ומחשבתה לגלות רזי חכמתה ולהשתתף עימו לגלות לו איך התורה נמצאת בתוכו בעצמו, ואיך החיות הנמשך מהקב"ה נמצא בו, ואיך הוא קרוב לה' יתברך ואזי נתהפך ההסתרה לגילוי דייקא, שזהו בחינת סתרי תורה הנבוכה המלוכשים דייקא בהסתרה שבתוך הסתרה אשר מתגלים למי שפתוח לשמוע קול הכרוז שבה, כי על ידי מה שהיא פתוחה לקבלו כנ"ל נעשה בחינת מאמר פתוח שהוא בחינת התגלות הדעת היוצא בדיבור הפה של לימוד התורה. ובשעה שאדם פותח עיניו ממנה, בחינת הסתר, בחינת שכחה, הפך בחינת לזכרון בין עיניך, והולך לדרך אחרת, בחינת אחוריים והסתרת פנים, כי הולך ממנה במקום לבא אליה. הרי היא כנגדו, מידה כנגד מידה, סתומה מהצד האחר, שהוא בחינת עורף והסתרת פנים, ויש לרמוז כי דייקא מהסתרה שהוא יצר ועשה בסתימת עיניו מחכמת פנימיות התורה, נתן על ידי זה כוח לצד האחר, נמצא שהרי היא סתומה מהצד האחר שהוא בעצמו יצר כמעשיו. ומאחר ונשתה גבורתו ושכח התורה אזי היא כנגדו מסתירה פניה ממנו ולכן סתומה ממנו מחשבת החכמה לגלות ההסתרה, דחינו שעתה נסתר ממנו ההסתרה בעצמה, שלא יודע שהתורה נסתרת ממנו וממילא עתה לכאורה ודאי שלא יבוא

כנ"ל כי ימשך לך חיות גדול על ידי הסתרי התורה על ידי שתגלה ההסתרה שבתוך הסתרה. כי באמת שם במקומות הנמוכים של הצד האחר דייקא שם מולבשים סתרי תורה גבוהים שהם בחינת הקלף הלבן שלפני חלק סתום של אות ב' של בראשית בחינת אני ולא מלאך אני ולא השליח שהם האותיות שלי והבן היטב.

רבי יהודה אמר, ב' תריין גנין, יחד דאחיד לזין. מאי קא מיידי. אלא חד לשמאי יחד לארעא, וקודשא בריה הוא אחיד וקביל לזין. – רבי יהודה אמר, כי הבחן אחר בסוד מידת ושיעור צורתה והוא, ב' שתי גגות לה, אחד למעלה אחד למטה, וכן אחד שאוחז אותם לחברם. מה זה אומר, ואיזו דעת מגלה. אלא גג אחד עליון לשמים אומר מרמוז, כי מזה הגג נשמע קול השמים, שם אש ומים ושם השלום הגדול שבמחלוקת התנאים בחינת משה בחינת מחלוקת שמאי הלל בחינת יובל בחינת בינה, וגג אחד למטה לארץ אומר ומרמוז, היא המלכות שבה צריך להתגלות גם כן זה השלום הגדול על ידי אנחה. והקב"ה בחינת ז"א שהיא בחינת התורה שמוצאים בפה דייקא, אוחז בהם באלו הגגות ומאחד אותם לחברם יחד ומקבל אותם בתוכו, כי גם התורה מקבלת כוח ביתר שאת ויתר עוז לקיימה על ידי התגלות הדעת המלכות, כי על ידי התוכחה ישראל יוצאים מן ההסתרה וחוזרים בתשובה ומקיימים רצון המלך אשר בהלכה, ומגדלים כוח מלכות ה' וחשיבות התורה, וכן התורה מקבלת כוח מן הבינה והשלום העליון, כי דייקא על ידי השלום והדעת העליון והרחמים הגדולים מתבררת הלכתא למשיחא, פסקים חדשים לפי הדור, כי המחלוקת של התנאים היא המגלה הידושי התורה הנצרכים בכל דור כי אלו ואלו דברי אלוקים חיים ולעתיד בגאולה הלכה כשמאי. נמצא התורה מחברת העולם העליון לתחתון והם גם נותנים לה כאמור וחוזר הלילה עד אין סוף. וכל זה נמצא מרמוז בחיות מונבל בצורת אות ב' של בראשית כי כל הנאמר כנ"ל הוא סוף מעשה של מחשבה תחילה שבאות ב' של בראשית.

רבי אלעזר אמר, ג' נהזרין (צדדים אלין) אינן עלאין קדישין, דאחידן בחדא, ואינן פללא דאורייתא, ואלין פתחין פתחא לכלא. פתחין פתחא למחיימנותא, ואלין ביתא דכלא. ועל דא בית אקרו, דאלין אינן ביתא. – רבי אלעזר אמר בדעתו לגלות סוד מידת צורת הב', שלושה אורות של גילוי וזכרון דעת, הפך שלושה בחינת חושך של נשיה ושכיחה כמובא שם בתורה, א' בחינת ריחוק, ב' שכיחה, ג' נשיית הגבורה, הם אורות עליונים קדושים, אחד כנגד מחלוקת שמאי והלל ב' כנגד השלום שלהם כי באמת מאוחדים ואחוזים זה בזה כאחד לגלות האהבה והשלום בסופה. והם הכלל של התורה, כי כל מידות ושיעורי התורה של האותיות ותיבות וכו' שהם בחינת מחלוקת שחלוקים זה ומזה וגם חלקו הפירושים אשר נתנו מרועה אחד הוא משה, באמת השלום הגדול מאחד כל האותיות להיות שם אחד גדול של הקב"ה. ואלו המחלוקות והשלום שבהם פותחים פתח של גילוי דעת לכל נשמות ישראל כל אחד לפי בחינת שררה שלו בתורה. והם פותחים פתח לאמונה בחינת מאמר פתח נאמן פשוט כי על ידי גילוי

הדעת באמירת התורה בפה נתפשט נאמנותו שהוא מבטיח ועושה. כי הכטיה בדברי הנביאים שתבוא הגאולה וכן יעשה במהרה בימינו אמן. ואלו הג' אורות חכמה בינה ודעת הם הבית של הכל, בחינת פנימיות, בחינת מחשבות, ועל זאת המהות שבהם, אלו הג' קוים היוצרים את אות ב' נקראו דייקא בית, כי אלו האורות המגולים לפנינו הם הבית הפנימי הפך חצר החיצונית. ועל ידי משיח צדקנו המתהלך בכוח ימי התורה לדעת את שלום אסתר לגלות ההסתרה, לפני חצר בית הנשים, להפוך את החצר החיצונית שהיא המלכות לבחינת בית גם, שיאירו מחשבות אורות הבית לחצר להפכה לבחינת פנים וגילוי במהרה בימינו אמן.

ובגין כך שיריתא דאורייתא ב'. דהא היא אורייתא (פ"א אביה הוי אסותא) הוי ואסותא דעלמא. ובגין כך, מאן דאשתדל באורייתא, פאלו אשתדל ביה בשמא קדישא. ודא אתמר, דאורייתא פלא, חד שמא קדישא עלאה איחי. ובגין דאיחי שמא קדישא, פתחא פבית, דאיחי פללא דשמא קדישא, פתלת קשרי מחיימנותא. – ומפני כך שאלו הג' אורות של חכמה בינה ודעת המאוחדים יחד, הם שורש השלום הגדול ולכן הם שורש משפטי חוקי ומצוות התורה שבהם מלובש זה השלום ולכן מחזקים האמונה באחדות ה' ומלכותו אשר בכל משלה להשיג אורו השלם כמידה ללא ריבוי אור. לכן תחילת התורה באות ב'. שהרי התורה היא רפואה של העולם, כי התורה היא בחינת מצה שהיא לחם אסותא לעני מן הדעת (כמובא שם בדברי רבנו), בחינת מחלוקת לשם שמים, בחינת מצה ומריבה שהוא באמת דעת גדול ושלום גדול, בחינת שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו. כי הרפואה על ידי השלום שביסודות. ומפני כך שהתורה היא בחינת השלום הגדול, לכן מי שמשדל בתורה כאילו השתדל בו בשם הקדוש של הקב"ה שהוא שלמות הכל. שהרי נאמר שהתורה כולה, שם אחד קדוש עליון היא. ומי שמוציא בפיו אותיות שלה, תיבות, פסוקים, פרשיות וסדרים, הרי קורא בשמו של הקב"ה אשר בו נגבל כל החיות ואריכות ימים הנמשכת ממנו יתברך, שעיקר החיות הוא הדעת בחינת החכמה תחיה, ועיקר הדעת הוא השלום הגדול שבשמים היורד לארץ לתוך הפה. ומפני שהיא כולה שמו הקדוש, לכן פתח התורה בבית, כי אות בית, בה נגבל חיות זאת החכמה והידיעה שהתורה כולה היא שמו של הקב"ה שהרי היא בשלושת ווים שבה היוצרים צורתה כנ"ל המרמוזים למה שמרמוזים כפי שאמרו רבי יצחק רבי יהודה ורבי אלעזר כנ"ל לכן בה הוא כלל השם הקדוש, בחינת יוד' חכמה ימין, הא' בינה שמאל, ואו' תפארת אמצע, שהוא שורש שלום היסודות המאחד ימין ושמאל בחינת שלום המתגלה בהא אחרונה שהיא מלכות אמונה בשלושת קשרי אמונה באחדות ה', כי על ידי דעת התורה זוכים לאמונה בהנהגת מלך מלכי המלכים בחדס גבורה ותפארת אשר בהם השלמות אשר באין סוף אשר תתגלה במהרה בימינו על ידי משיח צדקנו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי הזהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "ל...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב מונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובהזר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמוז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזהר: כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.

עצות על פי הלימוד

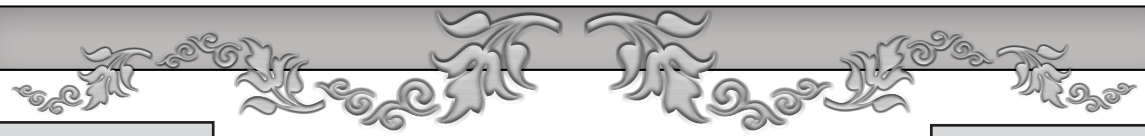
- א. עלידי עסק התורה זוכין לחיים ואריכות ימים, פי עלידי עסק התורה קורין את חי החיים ותפרך שמו, וממשיכין ממנו חיים ואריכות ימים. וצריך לעסק בתורה בפה דימא, להוציא דברי התורה בפיו, ואז זוכה לקרותו ותפרך ולהמשיך ממנו חיים ואריכות ימים:
- ב. ואפלו איתן שנתרחקו ביותר מהשם ותפרך, שנשו וקפצו ממקומו של עולם, ויש שכתב היו קצת אצל השם ותפרך, אף שכתב שכתו מזה. ויש שגם עתה זוכרים את השם ותפרך, אף שנשנתה גבורתם ואין לאל ידם להתגבר על יצרם. אף על פי כן, בגדל כח התורה שלומדים באמת, פועלים שפלים ושמעו קול הבריו והתוכחה של התורה בעצמה פנ"ל, וישונו בלם אל ה':

תפילה על פי הלימוד

רבנו של עולם, רבנו של עולם, רבנו של עולם. ודעת הקדושה: רבנו של עולם, קרוי לקוראי באמת, וכן לקרא אותך באמת באפן שתענגנו מהרה, ונקראך ותענגנו, נעתיך לך ותעטר לנו. הנני מאתך דעה בינה והשכל, וכן להמשיך מאתך עלידי עסק התורה הקדושה חיים טובים ואריכות ימים ושנים, וחקמה ובינה ודעת וקדושה, באפן שנוכח לדעת שאתה נמצא תמיד בכל זמן ובכל אדם ובכל מקום, ואפלו בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה גם שם אתה נמצא, כי אתה בעצמך נקטר בתוך כל ההסתרות שבעולם, ואפלו בהסתרה שבתוך הסתרה, ואפלו באפלי אפלים ורבי רבבות הסתרות עד אין קץ, גם שם אתה נמצא, כי לית אתר פניו מנך, ואתה מתיח את כלם, ובקיעדי אין שום חיות לשום דבר שבעולם, ואפלו כל הקלפות וכל הסמאות שבעולם, וכל הסטריין אחרני, וכל ההסתרות שבעולם המסתירים אלהותך, בלם אין להם חיות וכח פי אם מה שמקבלים מןך בעצמך תתפרך לנצח, ואתה מושל בכל ומלכותך בכל משלה, ובקיעדי אין כח לשום הסתרה שבעולם להסתיר ולהעלים אותך תתפרך. ותוכני ברחמיך הרבים, לדעת כל זאת בידיעה שלמה באמת ובאמונה, עד שאזכה עלידייך לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה ולהפכה לדעת, שיהיה נעשה מן כל ההסתרות, תורה הקדושה. ותתגלה התורה הקדושה הנעלמת שם בתוך תקף ההסתרה שבתוך הסתרה. ונוכח להתגלות סתרי תורה להבין ולהשיג ריון דאורייתא, עד שנוכח לשמע קול הבריו הגדול של התורה הקדושה, אשר היא שואגת וקוראת תמיד

רבנו של עולם, רבנו של עולם, רבנו של עולם. ברחמיך הרבים, השבת מרחוק להטיב אהריתנו, והכשתנו שעלידי עסק התורה הקדושה נוכח למצא אותך תמיד בכל עת, אפלו באהרית חיים האלה, בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה, כמו שכתוב, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא וענתה השירה האת לפניו לעד כי לא תשכח מפי ורעו. על כן באתי לפניו ה' אלקי ואלקי אבותי, מלא רחמים מלא חנינות, טוב ומטיב לכל, המרחם על הפריות, אשר רחמיך על כל מעשיך, שתוכני ברחמיך הרבים לעסק בתורתך הקדושה לשמה תמיד יום ולילה בקדושה ובטהרה גדולה, באפן שאזכה עלידי עסק התורה לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה, ולמצא אלקותך תמיד בכל עת ובכל זמן ובכל מקום, ולא יהיה כח לשום דבר ולשום ענין שבעולם להסתיר ממני אלקותך והשגתך ורוממותך ותפרך. ותעור לי ותשיעני לעסק בהתורה הקדושה בפה מלא להוציא דברי תורה בפיו בשלמות, ותתן לנו כח לקרות אותך חי החיים עלידי התורה הקדושה אשר היא שמו. ועלידייך נוכח לקבל ולהמשיך עלינו חיים טובים וארפים מאתך, כי אתה חי החיים, ואתה מתיח כל העולמות מראש ועד סוף עלידי התורה הקדושה אשר היא שמו, כי היא חיינו וארץ ימינו. ותוכנו לקבל החיים בהדרגה ובמדה, עלידי המדות והכלים הקדושים הנעשים עלידי הפרשיות והפסקים והפסקים והתבות והפעמים והתקדושות והתנין והאותיות של התורה הקדושה, ונוכח על ידם לחיים טובים וארפים

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולרוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מול רמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.